

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De S. Iuane Eremita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

24. Iunii
quo die ei
festum ce-
lebratur.

S. Iuanis
parentes.

Multas à
dæmone
patitur
molestias
in eremo.

Attende
virtutē sig-
ni S. Cru-
cis.

Vt dæmo-
num infe-
stationes
virtutē ei
compescerit,
& lac-
te ceruæ
nutritus sit.

Boriuoius
primus Bo-
hemorum
dux Chri-
stianus.

Illius Lud-
millæ pas-
sio infra
in vita S.
Venceslai
describitur.

Venit ad
S. Ludmil-
lā S. Iuan.

Eius sobri-
etas.

Sacramen-
tis ecclesie
ante mor-
tem muni-
tur.

IVAN Gestimuli Dalmatiæ Regis ex Elizabetha filius,
Latine Iohannes dictus, salutatis patribus in eremam
Deo se credens profugit: & formidolosis sylvarum sic-
xibus duce Angelo pererratis in Bohemiam ad huc ido-
lis deuotam, Neclane rerum summā in ea administran-
te, deuenit: idque circa annum Domini 857. Cumque
in specu quadam tribus circiter miliaribus à Praga dif-
iecta molestissimis demonum incurfibus biennio qua-
teretur, fessus tanta insectatione eorum, locum mu-
rans abiit. Ei sic eunti B. Iohannes Baptista obuia fa-
ctus percontari ex eo cepit, quoniam se & cuius rei gra-
tia ahorsum terret. Ille, quod res erat, fatetur, quod con-
turbatus admodum, ut nec consistere, nec moram ferre queat. Hic
Baptista sanctus, rudem teneramque Tyronis Christi militiam miseratus, praefi-
dio Crucis donata eam firmat. Qua ille fretus, intrepidè ad deserta castra redire,
& contra ouantes hostes clamoribus eum incessentes, quod ibi se balneum habe-
re dicerent, insecto signo procedere. Cuius virtutem illi non ferentes, quaquaer-
sum dilabi: ille victoriam prosequi, & intimius ad eos penetrare. Vnus ibi terri-
mus appressò petra corpore proteruius hæretat dæmon, dirissimis vocibus & im-
mani oris rictu, deuoraturò similis frendens. In cuius ille putentem hiatus
Crucem conijciens, adeò illum hoc iactu percussit, ut perfossa grandi petra foras
erumpere coactus fuerit. Cernitur nunc quoque id alte ductum foramen, & pro-
fugi hostis pudendos conatus testatur. Sic compescitis dæmonum effertus auli-
bus, pacatius deinde 40. & duobus circulis annorum eremitam gessit Iuan, nulli
mortalium annis 14. visus, lacte interim ceruæ, diuina cura ei tempèsticè focunda
vbera exhibere iussa, passus.

Quo tempore Boriuoius Dux feras persequens, ceruam hanc nutricem Iuanis &
sagitta traiecit, & vestigijs eius hærens ad antrum viri Dei ignarus decurrit, mira-
tus ceruam iacentem tam copioso lacte exuberare. Cum vir propro corpore,
veste promissa, impexo & intonso crine, supercilij oculis regentibus, specu pro-
gressus feuerius eum Principe exostulare cœpit, quod animal suum telis ap-
petierit. Consternatus Princeps, non expectata talis viri facie, prodigiosamque
belluam existimans, vnà cum comitum manu pedem retrò tulit. Deinde ani-
mosior factus, imperat ei per Christum (quem primus Bohemorum Principum
fide agnouerat) edicere quid hominis fiet. Ille adiuratus nomen, patriam, genus e-
uentusque suos palàm docet: quin & in petraam aulam qua exierat, flagitantem
hoc Principem, inducit, & Dei circa se administrationem euulgat. Rogatusque e-
nixius ut equo se in urbem Tetinam deferri pateretur, (ibi quippè Boriuoius vi-
tam priuata similè cum Ludmilla tenebat) recusauit, & quod equitandi omnino
ignarus esset, & quod commodius consequenti tempore id se obsequiū Principi ex-
hibere posse opinaretur. Monuit interim, ut ceruam quam venator cōfecerat, ege-
nis dispertiretur. Verùm Ludmilla, videndi tanti viri auida, Boriuoiū perussit, ut
mysta suo, cum sex famulis & asino emissis, eum ad se deportarēt. Cui aduentanti,
& illa, & ille honoris ergò longè progressi aue detulerunt, & suscepti intra limina
dignis eorum nomine epulis honorarunt. Sed ille ieiunij lege perpetua appetitum
gustatumque suum definiens, nihil ex eis libare, nedum comedere elegit, sed ad suā
specū adhelans, finito cū ijs de diuinis rebus colloquio, quamprimum reuertit con-
tendit. Reuersusque est Sacerdote Paulo & sex comitibus stipatus, omnibus regijs
aulis, excelsi sui antri præferens horrorē. Ad eum triduo post Paulus Mysta profectus,
lapsibus vitæ veteris eius auditis, eum & expiauit, & re diuina ad aspectū eius facta,
sacro Christi corpore cū refecit. Quo ille summa animi & corporis demissione su-
pto, traditaque presbytero cruce parua, q̄ D. Iohannis Baptiste gratia ad retundendos
impe-

SURIUS

RVITI

5

impetus dæmonum acceperat, tertia die post Synaxim, ex spelunca tenebricosa, cali regiam adijt, corpore tantum ibi (nam ita fieri poposcerat) deposito. Quo in loco Boriuoius monasterium sub nomine D. Iohannis Baptistæ à se ædificatum, amplis prouentibus dotauit, duobusque sacerdotibus eius curam pro tempore tradidit. Eò postea viri ad normam D. Benedicti uiuentes traducti sunt.

Noster esse uoluit Iuan, vt nostra damna leuares: leua obsecramus.

EPISTOLA BEATI PETRI DAMIANI EPISCOPI OSTIEN. ALEXANDRO PAPAE MISSA,
de uita sancti Rodulphi Episcopi Engubini & Confessoris,
uis, quæ habetur octauo Tomo
Aloysij.

DOMINO Alexandro beatissimo Papæ, Petrus peccator & monachus seruitutem. Præcepit mihi beatitudo tua, venerabilis pater, vt nunquam tibi literas mitterem, quæ leue quid & obliuione dignum, ac friuolum continerent: quas scilicet, mox vt lector transiliendo percurreret, edax flamma consumit: sed tale tibi semper aliquid scriberem, quod & ad ædificationem legentium suscipi, & inter scripturas mereretur authenticas referuari. Vnde patri luminum agenda sunt gratia, qui sacrarium tui pectoris, hoc igne sui amoris accendit, vt & in antiquorum patrum studijs iugiter requiescas: & insuper si qui tibi videntur idonei, ad scribendum eos prouocare non negligas.

A vobis itaque nuper egressus, cum Florentiæ vrbs moenia subij, nuncius mihi mox repentinus occurrit, qui mihi diem medium in tenebras vertit: omnium, quæ meorum viscerum venas, amarissimæ legationis felle compleuit, Episcopum scilicet Eugubinum esse defunctum, cuius vtiquè conuersatio si recolitur, non mediocriter ædificare poterit audientes. Valet enim & ad exprimendam rectè uiuenti formam, & ad exhibendam corrigendis moribus disciplinam. Nam ante fere septennium, ille cum matre & duobus fratribus se paulisper ætate præcedentibus, seruis duntaxat libertate donatis, castrum suum mihi inexpugnabili munitione vallatum, cum omnibus quæ sui iuris erant prædijs contulit, atque ad eremum ueniens, habitum monasticæ professionis accepit. Monasterium planè in eorum possessione construximus, de cuius nunc sancto conuentu regulariter victitante, satis in Domino gratulamur. Vbi cum matre, & fratre, quo inferior est constitutus iste Rodolphus, qui postmodum ad Episcopatus culmen euectus est, & Petrus primogenitus frater eremiticam vitam tam continenter, tam districtè duxere, vt & audientibus prædicaret eos fama mirabiles, & cõiuuentibus, vita monstraret insignes.

Sanè si de Petro vellem cuncta referre, quæ suppetunt, prius schedula fortassis ista deficeret, cum adhuc dicendi materia superesset. Nam vt è multis vnum saltem breuiter referam, dum in capitulo consideremus, aliquandò de disciplinis regularibus disputantes, ille vt erat nouitius, vnum ex seculari consuetudine inordinatum protulit verbum. Tunc ego velut ira permotus, dura satis illum inuestigatione corripui, postque redargutionum atque correptionum longiora flagella, tanquam quæstione pulsato sententiam inferens, per quadraginta dies illum vino abstinere præcepi, ea tamen intentione, vt tantum ad præsens illum cum cæteris ab incautis sermonibus deterrerem, postmodum verò sententiam discretæ remissionis moderamine temperarem. Sed cum me contigisset diuersis intentum esse negocijs, neque hoc mihi aliquis in memoriam reuocasset, elapso iam præscripto dierum circulo, tandè recordatus expaui, & quid ex iniuncta sibi pœnitentia Petrus egisset, attonitus exquisiui. Fratrum vtiquè relationibus didici, pœnitentiam esse peractam. Pœnituit (fateor) prolata sententiæ sed gaudens admiratus sum tantam patientiam fratris, vt pro vno solo verbo inconsultè prolato, tam longam pœnitentiam pertulisset, & neque per se, neque per alios indulgentiam postulasset.

p 2 Nunc

Iunij 26.

S. Rodolphus fit monachus.

Item Petrus frater eius.

Ecce v. o. Iim viguit ordinis disciplina.